

Er is niemand thuis bij Lydia en Eddy. Vanavond heb ik afgesproken met David, maar mijn zus is haar handtas bij mij thuis vergeten. Ik breng ze even bij haar langs. David woont enkele straten verder in een gezellige flat. Kort na de verkoop van zijn huis kwam de knusse woning vrij. Het is er niet groot, maar David heeft het gezellig ingericht. Ik duw opnieuw op de bel aan de hoge bakstenen muur en probeer door de gietijzeren stijlen van de poort binnen te gluren. De auto van Lydia staat schuin naast het huis geparkeerd. Boven brandt er geen licht. De deur rechts opzij van het huis staat op een kier. Als ik het mij goed herinner, kom je langs die deur rechtstreeks in de keuken binnen. De poort is gesloten, ik probeer de zware klink en deze gaat soepel naar beneden. Ik twijfel en kijk even om, de straat ligt er verlaten bij. Ik klem Lydia's handtas onder mijn arm en stap de voortuin binnen. Drie kleine kippen komen luid kakelend vanonder de struiken aangelopen. Ik blijf even staan en twijfel opnieuw. Ik ben hier al jaren niet meer geweest en er hangt een rare sfeer in de kleine voortuin. Wanneer ik moedig naar de halfopen deur wandel, springt er boven de deur een lamp aan. Ik schrik en opnieuw sta ik stil en de handtas valt op de grond. Met een bibberende stem roep ik Lydia's naam, ik raap de tas op en nu zie ik dat de buitendeur vastgeklikt staat met een metalen hengeltje. Door de spleet van de deur roep ik opnieuw:

'Hallo, Lydia! Ik ben het, ik kom je tas terugbrengen.'

Er komt een kille lucht vanuit de keuken en twee kippen glippen langs mij naar binnen. Ik voel me een indringer bij de achterdeur van Lydia en Eddy en net wanneer ik besluit om haar handtas gewoon terug mee te nemen, hoor ik iets. Het komt uit het huis. Het is alsof er iemand probeert te roepen, maar het klinkt erg dof. Ik denk aan de

kelder die Eddy pas in orde bracht, zou hij toch thuis zijn en mij of de bel helemaal niet gehoord hebben? Ik pruts het hengeltje los en nu waait de buitendeur verder open. De kippen vluchten kakelend naar buiten. In de hoek van de keuken brandt er een lamp, die maar weinig licht geeft. Het is er opgeruimd en netjes, ik zie enkel het deurtje van de oven openstaan en ik ruik vers gebakken koekjes. Ook hier hangt een rare sfeer in de halfduistere keuken, maar ik besluit toch naar binnen te gaan. Achter mij waait de keukendeur met een klap dicht en ik gil net niet. Opnieuw hoor ik duidelijk iemand luid kreunen. Het geluid komt van ergens beneden mij, dus ik ga op zoek naar een eventuele kelderdeur. Ik kom in de hal, via de keuken en nu is het geluid duidelijker. Ik probeer de twee deuren die uitkomen in de gang en zie rechts in de hoek nog een deur die halfopen staat. De trap naar de kelder is niet verlicht. De lichtsakelaar vind ik niet dadelijk, dus ik ga stapje voor stapje voorzichtig naar beneden. Vanonder de deur in de kelder komt er een lichtpleet. Ik duw de deur open en zie Lydia half op de grond en half in de tweedehandse sofa liggen. Ze kijkt me verbaasd aan, alsof ze iemand anders verwacht had. Ze heeft een bloedneus en haar lippen zijn erg opgezwollen. Haar knie ligt in een rare houding en ze wijst naar haar knie. Ik hoor ze zachtjes zeggen:

‘Ik kan niet opstaan. Ik ben gevallen, denk ik.’ Ik probeer haar rechtop in de zetel te zetten, terwijl ze kreunt van de pijn.

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik haar, terwijl ik rondkijk of ik iets vind om haar bloedneus te stelpen. Onder de kraan aan de gootsteen maak ik een keukenhanddoek nat, plooi hem dubbel en leg het daarna op haar gezwollen aangezicht. Boven mij hoor ik nu duidelijk mannenstemmen. Ik zie de angst in Lydia’s ogen wanneer we iemand snel de trap horen afkomen. De deur zwaait open en ik zie Eddy en een onbekende, slanke, zwartharige man staan. Eddy is duidelijk verbaasd om mij te zien hier in zijn mancave. Hij trekt me hardhandig recht uit de sofa en roept dat ik moet gaan.

‘Ga onmiddellijk ons huis uit, wat doe jij hier, laat ons met rust

Viviane!’ De man met de zwarte haardos kijkt benepen toe en gaat wat verder in de hoek van de kamer staan. Ik probeer uit te leggen dat ik Lydia’s handtas kom brengen, maar Eddy laat mij amper uitspreken. Hij sleurt me aan mijn arm mee tot aan de keldertrap, zijn gezicht komt nu dicht bij het mijne:

‘Ga weg, jij hoeft je niet te bemoeien met ons leven, weg, weg, nu!’ Ik voel een klodder speeksel van hem op mijn gezicht en trek mijn arm los, veeg de spuug weg en spurt naar de trap.

Haar handtas laat ik achter op het aanrecht in de keuken. De buitendeur staat nu half open, ik sla de deur hard achter mij dicht en ren naar de poort. Ik wil hier zo snel mogelijk weg.

Mijn auto staat een eindje verderop geparkeerd. Ik glij uit in het natte gras van de berm, maar loop snel verder en maak hijgend de deur van mijn auto open. David woont gelukkig op nog geen vijf minuten van hier. Ik blijf even in de auto zitten voor ik uitstap, maar dan zie ik David al buiten aan de voordeur staan. Later in zijn knusse flat en bij een glas rode wijn, vertel ik hem over het akelige bezoek bij mijn zus. David is bezorgd wanneer ik zeg dat Lydia gewond op de bank in de mancave lag. Hij vertelt dat dit waarschijnlijk weer een woede-uitbarsting van Eddy is. Het is zeker niet de eerste keer. Wanneer mijn zus vroeger bij David en zijn gezin schoonmaakte, gebeurde het vaker dat ze met een blauw oog kwam werken.

‘We kunnen ons daar niet mee bemoeien, een echtelijke ruzie dat moeten ze zelf oplossen,’ zucht hij. Hij stelt voor om thuis gezellig naar een film te kijken en daarna vroeg te gaan slapen.

Ik krijg de hele avond het kille gevoel van die kelder en de angstige blik in de ogen van mijn zus niet uit mijn gedachten.